



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v **právní věci žalobce: J.F., nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem**, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4.3.2016, č.j. 18045/2016/ODSH/8,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5.1.2016, č.j. MěÚ Litomyšl 00256/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), čehož se měl žalobce dopustit tím, že dne

12.10.2015 v 21:34 hod., na silnici I/35 v obci Litomyšl, na ul. Sokolovská u domu čp. 97, ve směru jízdy na obec Vysoké Mýto, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia combi, reg. zn. vozidla XY, ve směru od obce Moravská Třebová překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích nejméně o 41 km/h, neboť mu policejní hlídkou byla naměřena rychlost vozidla 91 km/h (po odečtu přípustné odchylky měření), čímž žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Při silniční kontrole téhož dne v 21:36 hod. na silnici č. I/35 v obci Litomyšl na ul. Sokolovská u čerpací benzinové stanice AGIP bylo zasahujícími policisty zjištěno, že žalobce u sebe nemá při řízení motorového vozidla řidičský průkaz, čímž porušil ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byl žalobci podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a uložena peněžitá pokuta ve výši 7.000,- Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, byla žalobci uložena paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu o přezkum zákonnosti žalovaného rozhodnutí podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, když má za to, že ve věci zůstaly důvodné pochybnosti o tom, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Uvedené žalobce dovozuje z videozáznamu průběhu silniční kontroly, kdy dle jeho názoru nebylo měřící zařízení ustaveno tak, aby osa měřícího zařízení byla rovnoběžná s osou komunikace. Žalobce má za to, že k uvedenému měl být v průběhu správního řízení proveden výsledek zasahujících policistů, případně měl být proveden znalecký posudek, nedisponuje-li správní orgán potřebnými odbornými znalostmi. Svoje pochybnosti o řádnosti měření žalobce podložil tím, že dle něj je „*krajně nepravděpodobné*“, že tito provedli potřebné úkony pro ustavení rychloměru. Uvedené dovozuje rovněž z fotodokumentace, kdy dle něj je zjevné, že rovnoběžka komunikace není kolmá na rovnoběžku šíře policejního vozidla, které musí být ustaveno s komunikací rovnoběžně. Rovněž žalobce uvedl, že ustavení rychloměru není zachyceno v policejním úředním záznamu. Dle žalobce postupem správního orgánu došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Dále žalobce namítal nenaplnění materiální stránky přestupků. Jako nedostatečné označuje tvrzení žalovaného, že společenská nebezpečnost spočívala v ohrožení žalobce samotného a ostatních účastníků silničního provozu. Uvedené považuje žalobce za nepřezkoumatelné pro nekonkrétnost, když tvrdí, že rychlá jízda nemusí být nutně ohrožením veřejného zájmu, v daném případě se jednalo pouze o hypotetické ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalobce v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého nelze o míře společenské nebezpečnosti vyvozovat žádné paušální závěry. Ve vztahu k přestupku spáchaném nepředložením řidičského průkazu se údajně správní orgán materiální stránkou přestupku vůbec nezajímal.

Dále žalobce sporoval zavinění přestupků, když namítá, že není zjevná konkrétní forma zavinění ani právně kvalifikační úvahy, které by ke konkrétní formě zavinění vedly. Pokud bylo vzato zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, pak měly být tyto okolnosti dle žalobce dostatečně prokázány. Dle žalobce nebyly splněny podmínky § 3 zákona o přestupcích, podle kterého je zavinění obligatorním znakem přestupku. Dle žalobce totiž nelze vyloučit, že k překročení rychlosti došlo v důsledku vady tachometru, tudíž měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Rozhodnutí žalovaného tak považuje za nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný s touto otázkou nevyrovnal.

Dále žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost vyměřené sankce. Dle žalobce není zřejmé, zda správní orgán hodnotil okolnost, že žalobce ohrozil sebe a další účastníky silničního provozu jako okolnost hodnotící v prospěch či v neprospěch žalobce. Rovněž dle něj není zřejmé, proč měl žalobce překročením nejvyšší dovolené rychlosti ohrožovat bezpečnost a plynulost silničního provozu. Dále namítá, že správní orgán zhodnotil v neprospěch žalobce typovou závažnost skutkové podstaty přestupku, čímž porušil zásadu zákazu dvojího přičítání. Za nepřezkoumatelnou považuje rovněž úvahu o recidivě přestupkového jednání a odkazuje na nutnost zohlednění zahlazení většiny přestupků podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 82/2010-55. Dále považuje za nepřípustné, aby bylo v rámci ukládané sankce zhodnoceno chování žalobce v průběhu správního řízení a rovněž tu okolnost, že ve výroku rozhodnutí nebyl uveden bodový postih., což považuje za rozporné s ust. § 77 zákona o přestupcích, podle kterého musí výrok obsahovat druh a výměru sankce (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 114/2014-69).

Konečně žalobce uplatnil námitku, že nebyl v rozporu s ust. § 15 odst. 4 správního řádu vyrozuměn o oprávněné úřední osobě, což mu znemožnilo zvážit podání námítky podjatosti. Žalobce tvrdí, že tím byl zkrácen na svém právu doplnit odvolání (měl obavy, aby se nedostalo do dispozice podjatým osobám) a že bylo narušeno jeho právo legitimního očekávání, rozhodnutí žalovaného se pro něj stalo překvapivým (odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 109/2009.)

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, přičemž setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci, jak uvedeno v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud po zjištění, že žaloba byla proti pravomocnému rozhodnutí žalovaného podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že je žaloba přípustná (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí přitom zdejší soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž o žalobě rozhodl po veřejném projednání věci.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné okolnosti.

Podle oznámení přestupku ze dne 18.12.2015 sepsaného Policií ČR je žalobce podezřelý z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 21, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když dne 12.10.2015 ve 21:34 h. na sil. I/35, ul. Sokolovská u domu čp. 97 v Litomyšli ve směru na Vysoké Mýto projel měřeným úsekem (RAMER 10C) rychlostí 91 km/h (po odečtení přípustné odchylky měření), v tomto úseku je nejvyšší dovolená rychlost 50km/h. Před měřením byla provedena kontrola dopravního značení, které bylo v pořádku. Řidič vozidla nepředložil řidičský průkaz, neboť jej neměl při řízení motorového vozidla u sebe. Ve věci byl pořízen videozáznam a fotografie.

Podle úředního záznamu o podezření z přestupku ze dne 12. 10. 2015 sepsaného Policií ČR na místě samém byl žalobce dle občanského průkazu ztotožněn jako řidič vozidla, tov. zn. Škoda Octavia combi, reg. zn. XY, bílé barvy, u kterého byla ve 21:34 h. v obci Litomyšl, ul. Sokolovská, sil. I/35, směr Vysoké Mýto, naměřena rychlost 91 km/h po odečtení přípustné odchylky měření ve výši 3 km/h, přičemž vozidlo bylo po celou dobu od zjištění přestupku v dohledu hlídky. Dále je zde uvedeno, že řidič u sebe neměl při řízení motorového vozidla řidičský průkaz, krajní nouze byla vyloučena. Žalobce se k přestupkům odmítl vyjádřit, úřední záznam odmítl podepsat. Na pořízené fotografii z měřicího zařízení (záznam o přestupku) je zachyceno uvedené vozidlo reg. zn. XY (výřez detailu fotografie) a změřená rychlost (94 km/h – před odečtením přípustné odchylky měření). Na fotografii se jiné vozidlo nenachází, vozidlo je umístěno uprostřed fotografie. V textu pod fotografií z měření je uvedeno, že zařízení nastavil P.Z..

Ve správním spisu je rovněž založen ověřovací list použitého měřicího zařízení RAMER 10C, jehož výrobní číslo se shoduje s výrobním číslem uvedeným v textu pod fotografií pořízenou z měřicího zařízení. Platnost ověření rychloměru byla stanovena do 29.10.2015. Dále je ve správním spise založeno potvrzení o proškolení policisty P.Z. k užívání silničního radarového rychloměru RAMER 10C ze dne 9.12.2015. Ve správním spise je založen nosič videozáznamu z průběhu silniční kontroly, návod k obsluze měřicího zařízení a výpis z žalobcovy evidenční karty řidiče.

Žalobci bylo sdělení o zahájení řízení ve věci přestupku a předvolání k ústnímu jednání na den 8.12.2015 doručeno dne 19.11.2015 do vlastních rukou. Vymezení skutku, který je žalobci kladen za vinu, je zde uvedeno včetně právní kvalifikace shodně jako v následném výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dále toto sdělení obvinění a předvolání k ústnímu jednání obsahuje obsáhlé poučení o procesních právech obviněného. Žalobce byl v průběhu správního řízení zastoupen zmocněncem M.J.. Dne 8.12.2015 se v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, který se telefonicky omluvil s tím, že musí řešit „jiné osobní problémy“, konalo ústní jednání ve věci přestupku. Při ústním jednání byly provedeny shromážděné listinné důkazy a rovněž videozáznam z průběhu silniční kontroly včetně provedeného měření. Následně žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v němž uplatnil pochybnosti o správnosti měření, konkrétně o řádném ustavení měřicího vozidla, což odůvodnil následovně: „Do videa byla umístěna osa měřicího vozidla nejlépe, jak mohla být určena. Je zřejmé, že tato není rovnoběžná s osou komunikace (tyto se sbíhaly ve společném úhlu). Vzniká tedy důvodné podezření, že měřicí vozidlo nebylo vhodně ustaveno. Nadto je zřejmé, že je osa vozidla odkloněna od osy komunikace, byla tedy měřena vyšší rychlost, než jakou se vozidlo obviněného skutečně pohybovalo.“ Žalobce navrhl provedení důkazu výslechem zasahujících policistů a předložil část návodu k obsluze měřicího zařízení RAMER 10T. Následně bylo bez doplnění dokazování vydáno rozhodnutí

správního orgánu prvního stupně, jak uvedeno shora, podle kterého se žalobce uvedených přestupků dopustil minimálně ve formě nedbalosti nevědomé. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že skutkový stav věci byl prokázán změřením k tomu kalibrovaným silničním rychloměrem, který kryje určité případné nepřesnosti přípustnou odchylkou měření 3 km/h, když měření bylo provedeno k tomu proškolenou obsluhou příslušníka Policie ČR. Ohledně předloženého návodu k měření poukázal správní orgán prvního stupně na odlišný podtyp použitého měřicího zařízení (RAMER 10C nikoliv RAMER 10T). Ve vztahu k uložení sankce správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce ohrožoval sebe a ostatní účastníky silničního provozu, přihlédl k jeho osobě, kdy má v evidenci přestupků 8 záznamů, z čehož se ve 4 případech jedná o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, přihlédl rovněž k tomu, že se žalobce v průběhu správního řízení nedostavil k ústnímu jednání. Peněžitá pokuta byla s ohledem na uvedené uložena ve středním pásmu zákonného rozpětí, zákaz činnosti na spodní hranici s tím, že správní orgán prvního stupně zdůraznil výchovnou funkci této sankce.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, jehož součástí byla žádost o sdělení jména oprávněné osoby, která bude ve věci odvolání rozhodovat. Odvolání nebylo přes řádnou výzvu podle § 37 správního řádu doplněno. Žalovaný jako odvolací správní orgán přezkoumal naříkané rozhodnutí a jak již uvedeno, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Ze správního spisu nevyplynulo, že by bylo zmocněnci žalobce sděleno, kdo je oprávněnou úřední osobou ve věci rozhodování odvolání. Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí zdůraznil, že přestupek překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl řádně zadokumentován, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 42/2011 (rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz), v němž byla zdůrazněna nespornost zjištěného skutkového stavu při změřením rychlosti proškolenými strážníky za použití kalibrovaného silničního rychloměru. Žalovaný rovněž zdůraznil, že v dané věci byl použit tzv. privilegovaný důkaz - výstup z měřicího zařízení (záznam přestupku) v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 39/2007.

Samotné posouzení věci krajským soudem.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130). Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je přitom třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti).

Ke stěžení námitce žalobce, když se snaží zpochybňovat správnost a použitelnost měření, je třeba v první řadě uvést, že měření rychlosti žalobcova vozidla bylo provedeno hlídkou Policie ČR v rámci plnění jejích služebních úkolů. Žalobce přitom nevznese žádné zcela konkrétní odůvodněné námitky, ale ani obecné námitky, v tom ohledu, že by zasahující policisté měli na výsledku měření a průběhu silniční kontroly či poškození žalobce jakýkoliv zájem, proto je třeba vycházet z toho, že služební povinnost vykonávali tak, aby při zásahu

nepřekročili míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného zákonem nebo služebním úkonem, jak se uvádí v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4As 19/2007-114 ze dne 27.9.2007. Za této situace nevidí krajský soud žádný rozumný důvod pro to, aby nebyl za základ skutkového stavu vzat záznam měření z kalibrovaného silničního rychloměru, jehož ustavení bylo policistou P.Z. potvrzeno v záznamu přestupku (text pod fotografií), když bylo prokázáno, že měření bylo provedeno k tomu proškoleným příslušníkem Policie ČR (P.Z.). Žalobce tyto jednoznačné důkazy zpochybňuje tím, že předložil vlastní fotografii z upraveného snímku z videozáznamu, který upravil vložením osy vozovky „*nejlepším způsobem*.“ Krajský soud uvádí, že takovýmto neodborným zásahem do snímku z pořízeného videozáznamu nelze účinně popřít vypovídací hodnotu výstupu z kalibrovaného funkčního (nebyl prokázán opak, ani nebyly dány indicie o poruše) měřicího zařízení (záznam z přestupku), tedy fotografie se zachycením měřené rychlosti vozidla. Žalobce zejména nespороval, že by neřídil měřené vozidlo ani netvrdil, že by bylo změřeno jiné vozidlo, přičemž na fotografii je zřejmé umístění toliko vozidla žalobce. Měření bylo provedeno, výsledek měření byl zaznamenán, proto nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že ustavení vozidla bylo řádné a nemělo zkreslující vliv na výsledek měření. K tomu je třeba dodat, že určité zkreslení v rozsahu kladné či záporné odchylky 3 km/h je výrobcem předvídáno, jsou tak kryty právě určité nepřesnosti (i v nastavení), proto je od naměřené rychlosti vozidla právě rychlost ve výši 3 km/h odečítána ve prospěch řidiče změřeného vozidla. Tedy lze shrnout, že námitka spočívající v chybném změření v důsledku chybného ustavení nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci. Naopak námitka žalobce je vyvrácena tím, že měřicí zařízení zobrazilo výsledek měření, v opačném případě by bylo měření vyhodnoceno jako nesprávné a nebyl by uložen výsledek měření, jak vyplývá z návodu k obsluze RAMER 10, Zásady pro měření za jízdy RAMER 10C, které se neliší od měření z místa. Správní orgán prvního stupně měl k dispozici dostatek jednoznačných důkazů o změřené rychlosti a rovněž o tom, že žalobce neměl v době řízení motorového vozidla u sebe řidičský průkaz (úřední záznam, o podezření z přestupku), proto nebylo důvodné provádět výsledk zasahujících policistů, tím méně zadávat znalecký posudek.

K námitce absence materiální stránky přestupku je třeba uvést, že již naplněním skutkové podstaty přestupku je zpravidla dána jeho materiální stránka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 106/2011). V dané věci přitom nelze souhlasit s žalobcem, že překročení rychlosti samo o sobě nelze hodnotit jako nebezpečné, jedná se totiž o postih za ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v obci, nikoliv až za narušení, tedy nikoliv za přímý zásah do bezpečnosti a plynulosti silničního provozu s jednoznačnými hmatatelnými následky. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008- 45, podle kterého nelze o míře společenské nebezpečnosti vyvozovat žádné paušální závěry, se týkal zcela jiné argumentace, a to argumentace, která naopak dovozovala, že společenská nebezpečnost nebyla dána. Právě v tomto ohledu je třeba činit velmi obezřetné závěry, neboť, jak bylo uvedeno, společenská nebezpečnost je dána u přestupků zpravidla již právě naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku. Ve vztahu k přestupku spáchaném nepředložením řidičského průkazu je pak zjevné, že rovněž naplněním formálních znaků skutkové podstaty přestupku byl naplněn i znak materiální, neboť byl narušen zákonodárcem vyslovený zájem společnosti na tom, aby bylo při silniční kontrole bezprostředně možno ověřit, zda řidič je držitelem řidičského oprávnění, a to bez užití jakýchkoliv automatických systémů. Tento chráněný zájem byl jednoznačně v dané věci narušen.

Ve vztahu k zavinění již bylo uvedeno shora, že správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce se přestupku dopustil minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, tedy není pravdou, že by nebyly prokázány obligatorní náležitosti přestupku (zavinění). Žalobce je držitelem řidičského oprávnění, tudíž má znát pravidla silničního provozu, a pokud je porušil, byť nevědomě, pak se s ohledem na svoje osobní poměry (je držitelem řidičského oprávnění) dopustil přestupku ve formě nevědomé nedbalosti (§ 4 odst. 1 písm. b/ zákona o přestupcích). Požadovat po správním orgánu vyloučení poruchy tachometru je zcela absurdní a účelové. Žalobci nadto nic nebránilo, aby důkazy o takové poruše nabídl, to však neučinil. Správní orgán shromáždil nezbytné důkazy pro prokázání skutkového stavu věci podle § 3 správního řádu.

Pokud jde o odůvodnění výše uložených sankcí, pak ve vztahu k uložené peněžitě pokutě má krajský soud za to, že ta byla dostatečně zdůvodněna. S ohledem na to, že se žalobce v minulosti již čtyřikrát dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, se uložení pokuty ve středním pásmu zákonného rozpětí jeví jako přiměřené (§ 125 odst. 5 písm. d): 5 000 Kč - 10 000 Kč). Pokud jde o zákaz řízení všech motorových vozidel, zde byla uložena sankce na samé spodní hranici (6 měsíců až 2 roky) a byl zdůrazněn výchovný účel. Nelze sdílet názor žalobce o porušení zásady dvojího přičítání, jestliže byla zohledněna přestupková minulost žalobce a jestliže byla zohledněna intenzita překročení rychlosti. Ta byla zohledněna jako nižší ve vztahu k základním znakům skutkové podstaty přestupku, jinak by totiž byla uložena vyšší peněžitá pokuta. Správní orgán postupoval zcela v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne rovněž k osobě pachatele, odkaz žalobce na zaházení odsouzení tak není případný. Uložení sankcí bylo tedy dostatečně odůvodněno, přičemž lze připomenout, že ve vztahu k přiměřenosti sankce, je soud v případě zákonnosti rozhodnutí oprávněn přezkoumat tuto samostatnou otázku pouze k návrhu žalobce, tvrdí-li zjevnou nepřiměřenost trestu (§ 78 odst. 2 s.ř.s.). Takový návrh k postupu soudu však žalobce neuplatnil. Stejně nedůvodnou je námitka neuvedení bodového postihu do výroku rozhodnutí, neboť takovou povinnost zákon správnímu orgánu neukládá a ani Nejvyšší správní soud ji takto explicitně ve své rozhodovací činnosti nevyslovil.

Pokud je o námitku neposkytnutí informace o oprávněné úřední osobě v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu, pak krajský soud uvádí následující. Ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu stanoví, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a dále, ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena. Žalobce žalovaného výslovně požádal o sdělení, kdo je oprávněnou úřední osobou ve věci, což žalovaný neučinil, čímž porušil ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. Krajský soud tedy dává žalobci v této dílčí námitce za pravdu v tom, že žalovaný pochybil, pokud k jeho žádosti takovou informaci neposkytl. Nelze však přisvědčit žalobci v tom směru, že by v důsledku této procesní vady mělo být ve věci vydáno nezákonné rozhodnutí. Žalobce ani následně ve vztahu k žalovanému ani v žalobě, tedy poté, kdy mu bylo přinejmenším ze samotného rozhodnutí známo jméno oprávněné úřední osoby ve věci jejího odvolání rozhodující, neuvedl okolnosti, které by měly zpochybňovat nestrannost takové osoby. Tedy dle názoru krajského soudu nejsou dány žádné rozumné důvody, které by svědčily o tom, že v důsledku uvedeného chybného postupu bylo ve věci vydáno nezákonné rozhodnutí. Tato námitka, byť částečně důvodná, proto nemůže vyústit ve zrušení žalovaného rozhodnutí. Obdobnou věc s obdobným

právním závěrem již posoudil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č.j. 2 As 161/2016-52: „*Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. Správní orgán mu však následně zaslal výzvu k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů s tím, že jej poučil, že za situace, nedoplní-li odvolání, bude toto postoupeno odvolacímu orgánu i bez doplněných náležitostí. Stěžovatel tak nemohl zůstat překvapen rozhodnutím žalovaného, nedoplnil-li sám odvolání, k čemuž byl řádně vyzván. Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Tvzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho tvrzení zneužít, a jeho tvrzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná.*“

Pro úplnost je třeba doplnit, že při jednání soudu právní zástupce žalobce uplatnil tu námitku, že zasahující policisté nebyli řádně oděni v policejním stejnokroji, dle něj se jednalo o černé kombinézy, dále uplatnil námitku odlišnosti časového údaje na videozáznamu (21:31:49 h. oproti časovému údaji ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – 21:34 h), což dovozuje z provedeného důkazu videozáznamem. Předně tyto námitky byly uplatněny až po lhůtě pro podání žaloby, ačkoliv videozáznam byl součástí správního spisu a jako důkaz byl proveden, přičemž soud přezkoumává žalované rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), tedy k takovým pozdě uplatněným námitkám nemůže přihlížet. Nicméně, i kdyby k uvedeným námitkám byl soud povinen přihlížet, vyhodnocuje je jako zcela účelové. Právě z videozáznamu je totiž zcela zřejmé, že policejní hlídka zasáhla v rámci výkonu policejní služby a že žalobce o tom, že se jedná o policisty, kteří byli oděni v černých „služebně-pracovních stejnokrojích 92“ /§ 1 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 122/2015 Sb., , neměl žádné pochybnosti. Stejně tak účelové je tvrzení o chybném časovém vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, neboť se jedná o odchylku cca 2 minut, přičemž uvedené je zcela vysvětlitelné nastavením času na nahrávacím zařízení a nastavením času na zařízení pro měření času, podle kterého byl časový údaj o spáchání přestupku zachycen na záznamu přestupku (fotografie z měřicího zařízení). Uvedené však, a to je klíčové, nemůže mít vliv na zaměnitelnost skutku, který byl v dané věci postižen jako přestupek. Pokud šlo o důkazní návrh protokolem výsledku svědka z jednání v jiné věci vedené u krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 A 76/2014, krajský soud tento důkazní návrh žalobce vyhodnotil jako nadbytečný právě z důvodu odlišnosti věci. Jako nadbytečné vyhodnotil rovněž důkazní návrhy žalobce na výsledcích zasahujících policistů a na zadání znaleckého posudku za účelem zjištění správnosti měření. Dle názoru krajského soudu byl skutkový stav věci jednoznačně prokázán.

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, čj. 3As 9/2013-35). Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014, čj. 5As 126/2011-68 (publikovaný pod č.3014/2014Sb. NSS) „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o*

přestupku“. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. **Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněných přestupků, když žalobcem uplatněné námitky nemohly vyvrátit závěry správních orgánů o existenci viny žalobce.** Z průběhu dosavadního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí byl úřední záznam o podezření z přestupku, fotodokumentace zahrnující fotografický záznam o měření rychlosti přístrojem RAMER 10C s registrační značkou vozidla a zaznamenanou rychlostí vozidla, ověřovací list pro toto měřicí zařízení, osvědčení o proškolení příslušného policisty, který prováděl měření, když žalobce namíste samém nesporoval, že nemá u sebe řidičský průkaz. Tyto důkazní prostředky jsou zcela dostatečné k objasnění skutkového stavu věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, 3As 9/2013-35 – ve vztahu k překročení nejvyšší dovolené rychlosti).

Závěr a náklady řízení:

Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů uzavřel, že správní orgán prvního stupně a rovněž tak žalovaný postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když o zjištěném skutkovém stavu nejsou dány důvodné pochybnosti. Lze ještě jako *obiter dictum* připomenout, že žalobce v průběhu správního řízení nedoplnil svoje blanketní odvolání, ač k tomu byl jeho zmocněnec M.J. řádně vyzván, tedy námitky, které mohl uplatnit již v odvolání, si ponechal až do řízení před správním soudem. K takové procesní strategii se přitom Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil v tom smyslu, že ji lze považovat s ohledem na povahu věci za účelovou (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.4.2016, č.j. 7 As 10/20169-47).

S ohledem na uvedené, je žaloba nedůvodná, proto ji krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu soudního spisu takové náklady řízení, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. dubna 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová